

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/163/2025
Identifikačné číslo spisu:	4621200046
Dátum vydania rozhodnutia:	10.12.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumana
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4621200046.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ W.. W.T. Q., narodený dňa X. V. XXXX, Z. O. Ž., I. F. K. XXX/1, 2/ E. H.Á., narodená dňa XX. M. XXXX, Z. O. I. XXX, zastúpení Advokátskou kanceláriou JUDr. Peter Strapáč, PhD. s. r. o., IČO: IČO 50 473 522, so sídlom v Čadci, 17. novembra 3215, proti žalovaným 1/ L. V. L. V., I. X. X. V. XXXX, Z. O. Č.R.H. Č.. XXX, 2/ K. V., narodená X. X. W. XXXX, Z. O. Č.R.H. Č.. XXX, zastúpení JUDr. Petrom Bojdom, advokátom, IČO: 50 400 916, so sídlom v Nitre, Fraňa Mojtu 43, o vypratanie nehnuteľnosti, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. TO-11C/1/2021, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 7Co/61/2024 z 22. mája 2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaných 1/, 2/ o d m i e t a.

Žalobcovia 1/ a 2/ majú proti žalovaným 1/, 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. TO- 11C/1/2021- 236 z 15. mája 2024 uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť vypratať nehnuteľnosti zapísané na LV č. 66 vedenom Okresným úradom Topoľčany, katastrálny odbor pre okres Topoľčany, obec Čeladince, kat. územie Čeladince a to:

- rodinný dom súpisné číslo XXX, nachádzajúci sa na pozemku registra C KN, parc. č. XXX/XX, o výmere 173 m2, druh pozemku: Zastavané plochy a nádvoria,
- garáž bez súpisného čísla, postavená na pozemku registra C KN parc. č. XXX/XX, o výmere 62 m2, druh pozemku zastavané plochy a nádvoria,
- hospodárska budova bez súpisného čísla, postavená na pozemku registra C KN parc. č. XXX/XX, o

výmere 33 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria,

- Pozemok registra C KN parc. č. XXX, o výmere 1335 m², druh pozemku orná pôda,
- Pozemok registra C KN parc. č. 6XX/X, o výmere 3696 m², druh pozemku: orná pôda,
- Pozemok registra C KN parc. č. XXX/X, o výmere 479 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria,
- Pozemok registra C KN parc. č. XXX/XX, o výmere 173 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria,
- Pozemok registra C KN parc. č. XXX/XX, o výmere 63 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria,
- Pozemok registra C KN parc. č. XXX/XX, o výmere 33 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, a to všetko do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok I.). Zároveň súd prvej inštancie návrh na prerušenie konania zamietol (výrok II). O trovách konania rozhodol tak, že žalobcom 1/ a 2/ priznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.).

1.1. Po právnej stránke aplikoval § 123, § 126 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“) a po vecnej stránke poukázal na skutočnosť, že konanie bolo prerušené až do skončenia konania vedeného na Okresnom súde Topoľčany, o určenie vlastníckeho práva pod sp. zn. 4C/64/2022, následne uznesením sp. zn. TO-11C/1/2021-209 zo dňa 12.04.2024 súd v konaní pokračoval, keďže vec vedená pod sp. zn. 4C/64/2022 bola právoplatne skončená, t. j. odpadol dôvod, pre ktorý došlo k prerušeniu konania. Z rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/64/2022-179 zo dňa 25.04.2023 vyplynulo, že súd žalobu žalovaných 1/ a 2/ o určenie vlastníckeho práva, ktorú podali voči žalobcom 1/ a 2/ zamietol, pričom touto žalobou sa domáhali určenia, že sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v kat. území Č., zapísaných na LV č. XX. Dôvodili, že boli v ťažkej životnej situácii a ich nehnuteľnosti sa dostali do dražby, pričom žalovaní 1/, 2/ im poskytli pôžičku s tým, že na jej zabezpečenie mali ako záloh slúžiť predmetné nehnuteľnosti. Kúpnu zmluvu preto nemohli uzavrieť vážne, čoho dôsledkom je jej absolútna neplatnosť podľa § 39 Občianskeho zákonníka a nedostatok vážnosti vôle je okolnosť zakladajúca neplatnosť zmluvy aj v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 7.12.2023 v spojení s rozsudkom KS Nitra, sp. zn. 25Co/84/2023-230 zo dňa 22.11.2023. Z odôvodnenia tohto rozsudku, najmä z bodu 23. vyplynulo, že žaloba na určenie vlastníckeho práva sa javí len ako účelovo podaná v snahe oddialiť hrozbu vypratania nehnuteľností v súvislosti s konaním tunajšieho súdu sp. zn. TO-11C/1/2021, pričom žalobcovia na svoje tvrdenia neprodukovali žiaden právne relevantný dôkaz, a tvrdenia žalobkyne 2/ na pojednávaní ohľadne pôžičky, neboli ničím potvrdené a to dokonca ani výpoveďou jej brata svedka K. M., ktorý uzavretie kúpnej zmluvy a následných právnych úkonov sprostredkoval.

1.2. Súd prvej inštancie poukázal na vykonané dokazovanie na základe ktorého dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Uviedol, že listinnými dôkazmi bolo jednoznačne preukázané, že užívanie nehnuteľností žalovanými, ktoré sú predmetom žaloby sa skončilo uplynutím lehoty na vypratanie, ktorá uplynula dňa 31.07.2020, kedy došlo k odstúpeniu od zmluvy o budúcej nájomnej zmluve. Zároveň mal za preukázané, že predmetné nehnuteľnosti napriek výzve na odovzdanie nehnuteľností žalovaní naďalej užívajú, hoci mali tieto nehnuteľnosti vypratať do 31.07.2020, ako to vyplývalo z výzvy na vypratanie nehnuteľnosti zo dňa 20.07.2020, ktorá bola riadne doručená žalovaným. Ďalšia výzva na vypratanie bola žalovaným zaslaná dňa 28.10.2020 a žalovaní ju prevzali dňa 04.11.2020, kde boli vyzvaní na vypratanie nehnuteľností a na ich odovzdanie žalobcom. Ani túto výzvu žalovaní nerešpektovali, a ako vyplýva z dôkazov naďalej nehradia nájomné za predmetné nehnuteľnosti a teda užívajú predmetné nehnuteľnosti bez právneho dôvodu. Vzhľadom k tomu, že žalobcovia v konaní preukázali, že sú aktívne legitimovaní na podanie návrhu o vypratanie bytu podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka a zároveň preukázali, že žalovaní užívajú predmetné nehnuteľnosti bez akéhokoľvek právneho dôvodu, súd

rozhodol tak, že žalobe vyhovel. Návrhy na doplnenie dokazovania - výsluch žalovanej 2/ a výsluch svedka K. M. súd prvej inštancie zamietol, nakoľko žalovaná 2/ mala možnosť sa v rámci konania vyjadriť k veci, a to aj písomnou formou a svedok M. bol už vypočutý v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. TO-4C/64/2022, pričom jeho výpoveď v tomto konaní nebola podstatná, nakoľko bol navrhnutý vypovedať k okolnostiam uzatvárania predmetných zmlúv. Dodal, že s výpoveďou svedka o týchto okolnostiach sa vypořádaval súd pri rozhodovaní vo veci vedenej pod sp. zn. TO-4C/64/2022.

1.3. Návrh žalovaných 1/ a 2/ na prerušenie konania (zo dňa 15.04.2024) súd prvej inštancie zamietol, nakoľko tento žalovník 1/ a 2/ odôvodnili tým, že vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. TO-4C/64/2022 bolo podané dovolanie. Podľa názoru súdu prvej inštancie, podanie mimoriadneho opravného prostriedku vo veci vedenej pod sp. zn. TO-4C/64/2022 nie je dôvodom na prerušenie konania, nakoľko rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/64/2022-179 zo dňa 25.04.2023 sa stal právoplatným dňa 07.12.2023 a to aj v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/84/2023-230 zo dňa 22.11.2023. O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 22.mája 2025 sp. zn. 7Co/61/2024 rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil a žalobcom 1/ a 2/ priznal proti žalovaným 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, dôkazy správne vyhodnotil, vec po právnej stránke správne posúdil a jeho závery majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Následne uviedol, že žaloba na vypratanie nehnuteľnosti je právnym prostriedkom vlastníka na ochranu jeho vlastníckeho práva. Základnými predpokladmi úspešnosti tejto žaloby sú preukázanie vlastníckeho práva žalobcu a skutočnosť, že žalovaný vec neprávom zadržiava. Jednou zo základných foriem vlastníckej žaloby uvedených v § 126 ods. 1 OZ je žaloba na vydanie veci (actio reivindicatio), ktorá má charakter žaloby na plnenie. Zmyslom tejto žaloby je dosiahnuť faktický výkon vlastníckeho práva k vlastnej veci, t. j. aby vlastník mohol vecou nielen právne, ale aj fakticky disponovať (aby mal vec vo svojej moci). Z toho dôvodu sa môže domáhať žalobou na vydanie veci od toho, kto mu ju neprávom zadržiava.

2.2. Žalovník 1/ a 2/ vo svojom odvolaní namietali predovšetkým to, že súd prvej inštancie sa nezaoberal spochybnením aktívnej vecnej legitímácie žalobcov 1/ a 2/, keď žalovník 1/ a 2/ tvrdili, že vlastníckymi predmetnej nehnuteľnosti nemôžu byť žalobcovia 1/ a 2/. Odvolací súd uviedol, že vlastnícke právo žalobcov 1/ a 2/ k vypratávanej nehnuteľnosti bolo preukázané rozhodnutím OÚ Topoľčany, kat. odbor č. V 759/2020 zo dňa 01.04.2020, z ktorého vyplýva, že bol povolený vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností k nehnuteľnostiam v kat. území Čeladince na LV XX v prospech žalobcov 1/, 2/, a to na základe kúpnej zmluvy zo dňa 06. 03. 2020 uzatvorenej medzi účastníkmi - žalovanými 1/ a 2/ ako predávajúcimi a žalobcami 1/ a 2/ ako kupujúcimi, pričom vklad bol povolený 1.4.2020 a týmto dňom nadobudlo rozhodnutie právoplatnosť a právne účinky vkladu nastali dňa 1.4.2020. Žalobcovia 1/ a 2/ za predmet kúpy uhradili sumu celkom vo výške 118.000 eur, ktorá kúpna cena bola uhradená tak, že suma vo výške 1.998, 06 eur bola uhradená priamo žalovaným 1/ a 2/, suma vo výške 98.528, 68 eura bola uhradená na účet záložného veriteľa a suma vo výške 17.473, 26 eura bola uhradená na účet súdneho exekútora V.. B. W..

2.3. Taktiež odvolací súd konštatoval, že predmetné konanie bolo prerušené z dôvodu, že žalovník 1/ a 2/ sa domáhali samostatnou žalobou určenia vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam v konaní vedenom pod sp. zn. 4C/64/2022. Z rozsudku Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/64/2022-179 zo dňa 25.04.2023 vyplynulo, že súd žalobu žalovaných 1/ a 2/ o určenie vlastníckeho práva (smerujúcu proti žalobcom 1/ a 2/ v tomto konaní) zamietol, pričom tento rozsudok sa stal právoplatným dňa 7.12.2023, a to v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/84/2023-230 zo dňa 22.11.2023. Žalovník 1/ a 2/ aj v odvolaní namietali nesprávne právne posúdenie súdov oboch inštancií s tým, že súd sa mal v tomto konaní zaoberať aktívnou vecnou legitímáciou a vykonať nimi navrhované dokazovanie. Odvolací súd v tomto smere uviedol, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď nevykonával ďalšie

dokazovanie (výsluchom žalovanej 2/ a svedka M.), ktorí sa mali vyjadriť k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalobcov 1/ a 2/ k predmetným nehnuteľnostiam, pretože táto otázka bola vyriešená právoplatne práve v konaní sp. zn. 4C/64/2022. Vlastnícke právo žalobcov 1/ a 2/ v konaní sp. zn. 4C/64/2022 nebolo vyvrátené, preto im svedčí aktívna vecná legitímácia v konaní o vypratanie spornej nehnuteľnosti. Nebola správna argumentácia žalovaných 1/ a 2/, že súd prvej inštancie mal opätovne riešiť, či žalobcovia 1/ a 2/ sú vlastníckmi nehnuteľností, ktoré žiadajú vypratať, len z dôvodu, že voči právoplatnému rozhodnutiu v konaní sp. zn. 4C/64/2022 (rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/84/2023-230 zo dňa 22.11.2023) bolo podané dovolanie. Súd prvej inštancie sa preto správne zaoberal len posúdením neoprávneného užívania nehnuteľností zo strany žalovaných 1/ a 2/. Keďže žalovaní 1/ a 2/ sa z predmetného rodinného domu nevysťahovali, súd rozhodol o ich vyprataní.

2.4. Pokiaľ išlo o zamietnutie návrhu na prerušenie konania z dôvodu podania dovolania voči rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 25Co/84/2023-230 zo dňa 22.11.2023, odvolací súd sa stotožnil s konštatovaním súdu prvej inštancie, že podanie mimoriadneho opravného prostriedku v danej veci nebolo dôvodom na prerušenie konania, nakoľko rozsudok Okresného súdu Topoľčany č. k. 4C/64/2022-179 zo dňa 25.04.2023 nadobudol právoplatnosť dňa 07.12.2023. Skutočnosť, že žalovaní neakceptujú vlastnícke právo žalobcov nemôže byť dôvodom, aby do neho zasahovali takým spôsobom, že predmetné nehnuteľnosti užívajú po dobu niekoľkých rokov bezodplatne a napriek tomu, že im bola zaplatená kúpna cena. Na základe uvedených skutočností odvolací súd postupoval tak, ako uviedol vo svojom výroku.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalovaní 1/ a 2/ (ďalej len „dovolatelia“), prípustnosť ktorého vyvodili s poukazom na § 420 písm. f) CSP. Uvedený procesný nedostatok videli v tom, že sa nestotožnili so závermi súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu a uviedli, že stále sú vlastníckmi predmetných nehnuteľností. Namietali zamietnutie návrhov na doplnenie dokazovania z dôvodu, že súd v konaní o vypratanie nehnuteľností je povinný ustáliť si otázku vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sa majú vypratať. Poukázali na podanie dovolania vo veci sp. zn. 4C/64/2022 z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci, tak potom súd bol povinný zaoberať sa skutočnosťami, ktoré majú vplyv na otázku ohľadom určenia vlastníckeho práva. Namietali strohé odôvodnenie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu v súvislosti s podaným mimoriadnym opravným prostriedkom, ktoré nie je dôvodom na prerušenie konania. Uviedli, že rozhodnutie v tomto konaní má vplyv na ich postavenie žalovaných 1/ a 2/, keďže sú povinní vypratať nehnuteľnosti, ale konanie o určenie vlastníckeho práva ešte prebieha. Podľa ich názoru došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď prišlo k zamietnutiu návrhu na prerušenie konania bez akéhokoľvek bližšieho vysvetlenia dôvodov ohľadom zamietnutia a to i napriek tomu, že toto rozhodnutie spolu s rozhodnutím vedenom v konaní sp. zn. TO-4C/64/2022 má zásadný vplyv na ich hmotnoprávne postavenie. Následne namietali nesprávne vyhodnotenie všetkých dôkazov. Taktiež uviedli, že v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy je vyhotovená odchýlna kúpna cena, než aká bola vyplatená. Majú za to, že ak je uvedená odchýlna cena v písomnom vyhotovení kúpnej zmluvy, je absolútne neplatná celá kúpna zmluva. Záverom navrhli odložiť vykonateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie i odvolacieho súdu podľa § 444 ods. 1 CSP, keďže podľa dovolateľov sú v danej veci dôvody hodné osobitného zreteľa. Zo strany žalobcov 1/a 2/ bol podaný návrh na vykonanie exekúcie, na základe ktorého exekučný súd poveril súdnu exekútorku vykonaním exekúcie. Nehnuteľnosti z ktorých sa majú vypratať sú nehnuteľnosťami, v ktorých bývajú s maloletým synom, prišli by teda o strechu nad hlavou. Súčasne žiadali rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

4. K podanému dovolaniu sa vyjadrili žalobcovia 1/ a 2/, ktorí navrhli dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 2 písm. b) CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012 a 7Cdo/92/2012, ktoré sú aktuálne aj za súčasnej procesnoprávnej úpravy).

7. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014 a 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013 a 3Cdo/208/2014). Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

8. Podľa § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolať sa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolať sa vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. V danom prípade dovolať sa prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolať sa uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva

jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. V prvom rade treba uviesť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/41/2017, sp. zn. 3Cdo/214/2017, sp.zn. 8Cdo/5/2017, sp.zn. 8Cdo/73/2017, sp. zn. 9Cdo/213/2021). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie dovolateľa, že v konaní došlo k ňou tvrdenej vade zmätočnosti, pričom takúto vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu nezistil.

14. Podľa § 228 ods. 1 CSP výrok právoplatného rozsudku je záväzný pre strany a pre tých, ktorí sa stali právnymi nástupcami strán po právoplatnosti rozsudku, ak nie je ustanovené inak. Citované ustanovenie upravuje tzv. materiálnu stránku právoplatnosti súdneho rozhodnutia, ktorá spočíva v záväznosti tohto rozhodnutia pre určitý okruh subjektov. Ide o subjektívnu hranicu záväznosti súdneho rozhodnutia. V tomto zmysle je výrok právoplatného rozsudku záväzný predovšetkým pre sporové strany. Civilný sporový poriadok dôsledne sleduje líniu záväznosti rozhodnutia vydaného v sporovom konaní inter partes, a prakticky jedinou relevantnú výnimku predstavuje rozhodnutie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, kde je výrok rozhodnutia záväzný erga omnes. Výnimky z takto všeobecne stanovenej subjektívnej hranice záväznosti súdneho rozhodnutia stanovuje jednak samotný Civilný sporový poriadok (napr. § 228 ods. 2), ale aj osobitné predpisy (napr. Obchodný zákonník). Ak teda súd koná s niekým, kto nebol stranou právoplatne skončeného a rozhodnutého konania (a nejde pritom ani o subjekt, na ktorý je zákonom rozšírená subjektívna hranica záväznosti súdneho rozhodnutia), môže túto otázku posúdiť aj inak, teda výrok právoplatného rozsudku preň v tomto prípade záväzný pochopiteľne nebude (bližšie pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 834 a 835).

14.1. So subjektívnou záväznosťou rozsudku úzko súvisí otázka tzv. prejudiciálneho účinku súdneho rozhodnutia vyjadrená v § 193 a § 194 CSP, v zmysle ktorej musí súd v novom konaní rešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného rozhodnutia u tých istých účastníkov (totožnosť účastníkov nie je dotknutá rozdielnosťou ich procesného postavenia v oboch konaniach). Na iné osoby než účastníkov konania, v ktorom bolo rozhodnuté o prejudiciálnej otázke, resp. ich právnych nástupcov sa účinky právoplatného rozsudku môžu vzťahovať len v tých prípadoch, keď tak stanoví zákon (napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 133/2009).

14.2. Prejudicialita súdneho rozhodnutia znamená, že súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, preto nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom v § 159 ods. 2 OSP (v súčasnosti § 228 CSP, pozn.). Pokiaľ súd spomenutý prejudiciálny účinok ignoruje (nevezme za základ pre svoje rozhodnutie prejudikovaný hmotnoprávny vzťah a rozhodne v rozpore s prejudikovaným hmotnoprávnym vzťahom), nerešpektuje záväzné súdne rozhodnutie a koná v rozpore s ústavou, v zmysle ktorej môžu štátne orgány konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon (čl. 2 ústavy). Zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov, ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 44/2010).

14.3. Ak potom odvolací súd (zhodne so súdom prvej inštancie) konštatoval záväznosť právoplatného rozsudku Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 4C/64/2022, ktorým bolo rozhodnuté o vlastníckom práve žalobcov 1/, 2/ k žalovaným nehnuteľnostiam (resp. bola právoplatne zamietnutá žaloba žalovaných o určenie ich vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam), t. j. právoplatného rozsudku vydaného v konaní s totožnými účastníkmi, bol riešením tejto prejudiciálnej otázky viazaný. Na uvedenom nič nemenila ani skutočnosť, že žalovaní právoplatné rozhodnutie v konaní o určenie vlastníckeho práva napadli dovolaním (naviac, ak by boli žalovaní v budúcnosti so svojim nárokom na určenie vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam úspešní, nič im nebude brániť tieto opätovne užívať). Z týchto dôvodov potom neobstojí dovolacia argumentácia žalovaných, že súdy nižších inštancií porušili ich právo na spravodlivý proces tým, že zamietli ich návrh na prerušenie konania do skončenia dovolacieho konania vedeného v pôvodnom právoplatne skončenom konaní o určenie vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam. Ako už bolo uvedené vyššie, predmetné konanie o určenie vlastníckeho práva bolo právoplatne skončené v neprospech žalovaných, ktorí boli jeho riadnymi účastníkmi. Samotné podanie dovolania nie je potom takou skutočnosťou, pre ktorú by mal súd konanie prerušiť (nakolko otázka vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam, ktorá mohla mať význam pre rozhodnutie súdu v tomto konaní, tu bola už právoplatne vyriešená), práve naopak, právoplatné vyriešenie otázky vlastníckeho práva k žalovaným nehnuteľnostiam predstavovalo prejudicialitu v tomto konaní, ktorou boli súdy v tomto konaní pri svojom rozhodovaní viazané (podľa § 193 a § 194 CSP musí súd rešpektovať prejudiciálny účinok právoplatného rozhodnutia u tých istých účastníkov).

14.4. Dovolací súd dodáva, že je správny záver odvolacieho súdu, v zmysle ktorého súd nemôže v inom súdnom konaní posudzovať otázku hmotnoprávneho vzťahu, ktorá bola medzi stranami sporu s konečnou platnosťou vyriešená v predchádzajúcom konaní, inak, avšak je viazaný iba výrokom rozhodnutia, t. j. pre súd je záväzný posúdenie predbežnej otázky uskutočnené v inom konaní medzi totožnými sporovými stranami, ak ide o otázku, ktorá bola predmetom konania a je obsiahnutá vo výroku rozhodnutia, pričom riešenie ostatných otázok, s ktorými sa súd musel v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať, nie je pre súd v inej veci záväzný.

14.5. Uvedený právny záver je v línii s právnym názorom vysloveným ústavným súdom vo veci sp. zn. I. ÚS 171/2021 a najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 1Cdo/44/2010 publikovanom ako judikát R 40/2013, podľa ktorých prejudicialita súdneho rozhodnutia znamená, že súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená a akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov je neprípustné. Iné riešenie by znamenalo, že súd môže porušiť viazanosť uloženú mu zákonom v § 228 CSP. Ako však explicitne vyplýva zo spomínaného judikátu a implicitne z označeného rozhodnutia ústavného súdu pod právoplatným rozhodnutím je potrebné rozumieť právoplatný výrok súdneho rozhodnutia.

14.6. Naviac proti samotnému uzneseniu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podaného podľa § 164 CSP, resp. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o takomto uznesení, dovolanie nie je ani procesne prípustné (dovolanie podľa § 421 CSP tu nie je prípustné podľa § 357 písm. n) v spojení s § 421 ods. 2 CSP a dovolanie podľa § 420 CSP tu nie je prípustné, nakoľko tu nejde o rozhodnutie vo veci samej, ani rozhodnutie, ktorým sa konanie končí).

15. Pokiaľ išlo o námietku žalovaných o nesprávnom vyhodnotení všetkých dôkazov súdmi nižšej inštancie, dovolací súd uvádza, že sporové konanie je konaním, v ktorom vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné. Úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné a naopak tvrdenia strany úspešnej za nepravdivé a bez relevancie.

15.1. V súvislosti s uplatnenou námietkou o pochybení súdov nižšej inštancie v procese dokazovania, je súdna prax najvyššieho súdu jednotná v názore, podľa ktorého nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f) CSP (porovnaj sp. zn. 1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017, 9CdoPr/8/2023). Súlad tohto právneho názoru s ústavou posudzoval Ústavný súd SR, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

15.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza (rovnako ako právna úprava Občianskeho súdneho poriadku účinná do 30. júna 2016) zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, vyplývajúcej z ústavného princípu nezávislosti súdov. Táto zásada, vychádzajúca z článku 15 základných princípov CSP a normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (porov. Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729). V prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov však nejde o dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Porušením práva na spravodlivý proces nie je iné hodnotenie vykonaných dôkazov súdom, než aké sú predstavy strany, resp. strán sporu.

15.3. Hodnotiacia úvaha súdu (t. j. hodnotenie dôkazov úvahou súdu) musí vždy zodpovedať zásadám formálnej logiky, musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a vykazovať funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Výsledky hodnotenia dôkazov sú súčasťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom súd stručne, jasne a výstižne vysvetľuje, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonával ďalšie navrhnuté dôkazy a pod. Pri hodnotení dôkazov je súd viazaný tiež skutkovým stavom veci, a teda nie je prípustný eklektický a neopodstatnený výber dôkazov smerujúci k jednostranným záverom. Zásada voľného hodnotenia dôkazov je totiž limitovaná požiadavkou nadväznosti medzi skutkovými zisteniami súdu získanými v procese dokazovania, úvahami súdu v procese hodnotenia dôkazov a jeho právnymi závermi (I. ÚS 114/2008).

15.4. Dovolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie (§ 442 CSP). Má však možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15.5. V preskúmanej veci dovolací súd takúto existenciu vady zmätočnosti nezistil. Preskúmaním obsahu spisu podľa názoru dovolacieho súdu, súdy nižších inštancií správne, v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov, vykonané dôkazy vyhodnotili jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP), ako aj náležite rozhodnutie odôvodnili v súlade s náležitosťami vyplývajúcimi z § 393 ods. 2 CSP. Právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom strany sporu, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu vrátane ich dôvodov a námietok (porovnaj II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Naviac žalovaní vo svojom dovolaní dostatočne nekonkretizovali, ktoré dôkazy boli súdmi nižších inštancií nesprávne vyhodnotené a teda u ktorých sa mali súdy dopustiť porušení ich práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. Bez tejto konkretizácie potom dovolacie dôvody neboli dovolateľmi vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435, čo samo o sebe vedie dovolací súd k odmietnutiu

dovolania (§ 447 písm. f) CSP).

15.6. Pokiaľ teda dovolatelia tvrdili, že súdy vykonané dôkazy nevyhodnotili správne, skutkový stav zisťovali jednostranne v ich neprospech, nezaoberali sa nimi tvrdenými skutočnosťami a vzali na zreteľ nedostatočné dôkazy, a teda vychádzali z nesprávnych skutkových zistení a skutkových záverov, dovolací súd uvádza, že táto skutočnosť sama osebe rovnako nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Dovolací súd uzaviera, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nie je nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017).

15.7. Napriek uvedenému, dovolací súd poukazuje na to, že skutkové závery oboch súdov nižších inštancií nemožno označiť za svojvoľné, zmätočné, ani extrémne vybočujúce z medzí voľného hodnotenia dôkazov len preto, že (v závere) neboli vyhodnotené spôsobom (a podľa predstáv) dovolateľov. Ako vyplýva z rozhodnutí súdov nižšej inštancie tieto mali za preukázané, že žalovaní kúpnu zmluvou zo dňa 06. 03. 2020 platne previedli vlastnícke právo k žalovaným nehnuteľnostiam na žalobcov, s tým, že žalobcovia za prevádzané nehnuteľnosti uhradili sumu celkom vo výške 118.000 eur, a to tak, že sumu vo výške 1.998, 06 eur uhradili priamo žalovaným, sumu vo výške 98.528, 68 eur uhradili na účet záložného veriteľa a sumu vo výške 17.473, 26 eur uhradili na účet súdneho exekútora V. B. W.. Ďalej súdy vychádzali zo skutkových zistení, že užívanie nehnuteľností žalovanými sa skončilo uplynutím lehoty na vypratanie, ktorá uplynula dňa 31.07.2020, kedy došlo k odstúpeniu od zmluvy o budúcej nájomnej zmluve. Žalovaní napriek opakovaným výzvam na odovzdanie nehnuteľností (vo vlastníctve žalobcov) tieto naďalej užívali, nájomné za ich užívanie neuhrádzali, a teda nehnuteľnosti užívali bez právneho dôvodu. Možno preto uzavrieť, že ak súdy (pri aplikovaní zásady voľného hodnotenia dôkazov a viazané prejudiciálnym vyriešením otázky vlastníckeho práva daných nehnuteľností právoplatným rozsudkom Okresného súdu Topoľčany sp. zn. 4C/64/2022) nemali spochybnené vlastnícke právo žalobcov k daným nehnuteľnostiam, ani ich užívanie žalovanými bez právneho dôvodu, rozhodli o ich vyprataní, nemožno ich závery označiť za svojvoľné, nakoľko predložené dôkazy prijatie tohto záveru umožňovali.

15.8. Pokiaľ dovolatelia považovali za procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f) CSP nesprávny právny záver súdov nižších inštancií o tom, že vlastníckmi označených nehnuteľností (s odkazom na prejudiciálne vyriešenie otázky vlastníckeho práva súdmi v inom konaní) sú žalobcovia (a neprijal ich názor, že sú nimi žalovaní), dovolací súd uvádza, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci. Na tom, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá dovolateľmi tvrdenú vadu zmätočnosti (§ 420 CSP), zotrval aj judikát R 24/2017 a tiež viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (napr. 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

15.9. Sumarizujúc vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že dovolacia námietka žalovaných týkajúca sa nesprávneho hodnotenia vykonaných dôkazov odvolacím súdom, nebola spôsobilá založiť prípustnosť dovolania. Dovolací súd v posudzovanom spore nezistil v postupe súdov nižšej inštancie pochybenia alebo vady v procese dokazovania a jeho hodnotenia, predstavujúce porušenie práva dovolateľov na spravodlivé súdne konanie (t. j. závažné deficity v dokazovaní v intenzite odôvodňujúcej porušenie uvedeného práva dovolateľov). Podľa názoru dovolacieho súdu doposiaľ vykonané dokazovanie dostatočne odôvodňuje skutkové a právne závery prijaté súdmi nižšej inštancie a obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS

204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom sporových strán, vrátane ich dôvodov a námietok. Preto skutočnosť, že dovolatelia sa s názormi súdov oboch inštancií nestotožňujú, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti súdnych rozhodnutí. Je potrebné dodať, že ani prípadné nesprávne právne posúdenie veci vadu zmätočnosti (v zmysle § 420 písm. f) CSP) nezakladá (R 24/2017), ktorý záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

15.10. Rovnako platí, že pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie vecne nesprávne, no táto skutočnosť ešte sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP (pre úplnosť treba uviesť, že nesprávne vyhodnotenie vykonaných dôkazov nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, keď je dovolanie procesne prípustné - k tomu pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. mája 2014, sp. zn. 7 Cdo 245/2013).

16. Na podklade uvedeného dovolací súd uzatvára, že prípustnosť dovolania žalovaných 1/, 2/ z § 420 písm. f) CSP nevyplýva a preto dovolací súd dovolanie žalovaných podľa § 447 písm. c), f) rovnakého zákona (ako celok) odmietol.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalobcov rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

18. Uznesenie bolo prijaté senátom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.